

Indfyldelse paa Afgørelsen af de Straffesager, som henvises til Nævninger. Det den 22. Maj vedtagne Forslag bibeholder Nævningerne, fordi Grundloven kræver det, men sikrer med Hensyn til Maaden, hvorpaa de udtages, mod en overvejende politisk Indfyldelse fra den ene eller den anden Side paa Afgørelsen. Denne Maade at udjævne Uenigheden mellem en teoretisk radikal og en praktisk konservativ Opfattelse af Retsplejens Ordning er god og forsvarlig. Den slaar af paa, hvad der kan være det ideale, men saaledes, at Livets Krav fyldestgøres, at der ikke foregaar noget Spring i Udviklingen paa den Maade, at det vækker Uvillie i Befolkningen, blandt dem, der skulle haandhæve og bruge Retsplejens Institutioner enten som retssøgende eller som Sagførere eller som Dommere. Man kan kalde det opportunistisk, men derfor maa dette Retsplejeforslag betragtes som det bedste, der for Tiden kan, bør blive til Lov i vort Samfund. Hvad kommende Slægtled ville føre videre i den ene eller den anden Retning, dømme vi jo ikke om. Overhovedet vedtage vi vel ikke paa noget Omraade nogen Lov, hvis Levetid vi tør beregne vil strække sig udover en alt for lang Aarrække. Saa beskeden lærer man jo dog efterhaanden at blive i sit Hverv som Lovgiver.

Medens jeg altsaa selv mener, at Situationen er uforandret, at der ikke er nogen som helst saglig Grund, der kunde føre til, at dette Ting ikke skulde vedstaa og staadfæste den Beslutning, det tog den 22. Maj, har jeg hørt Tale om en anden Grund, en ikke saglig Grund, til at tilbagetage den da tagne Beslutning, den Grund nemlig, at denne Lov blev given til en Justitsminister, som senere er afsløret som en stor Forbryder, og som allerede da var sigtet for Misbrug af Embedsførelsen, at den derfor ikke burde være given og nu derfor burde tilbagetages. Jeg forstaar ikke denne Betragtningssmaade, thi der er dog vel ikke nogen Rigsdagsmand, som vilde kunne gøre det til Rettensnor for sin Virksomhed at vedtage en Lov for derved at bringe en Minister en vis Tilfredsstillelse. Rettensnoren er dog vel for alle den, om det Forslag, man giver sin Stemme, er en Tilfredsstillelse, en Fyldestgørelse af et Samfundskrav. Og lige saa lidt som jeg kan tænke mig, at nogen Rigsdagsmand kan betragte det som stemmende med sin Pligt, om han vilde give et Lovforslag, som han betragtede som et slet Forslag, som et Forslag,

der ikke var i Samfundets Interesse, sin Stemme, fordi den Minister, der havde fremlagt det, var en Mand, som han personlig eller politisk betragtede som en god Minister, lige saa lidt kan jeg tænke mig, at nogen Rigsdagsmand kunde eller vilde sige: Dette Forslag betragter jeg som godt og for Samfundet tjenligt, men jeg vil ikke unde Samfundet det, fordi den Minister, der har fremlagt det og har været med til Udarbejdelsen, er en slet Minister. Det er, tror jeg, ikke en Opfattelse, som nogen, der deltager i Lovgivningen, kunde vedkende sig. Er Lovforslaget godt og forsvarligt, hvad jeg stadig hævder, at det er, og mener, at Tinget vedblivende maa vedkende sig, saa var der den Gang ingen Grund i den Omstændighed, at Justitsministeren var en saadan, som han nu viser sig at være, til derfor at unddrage Samfundet det Gode, Loven giver. Anderledes naturligvis, hvis man kunde sige, at Ministerens Slethed havde sat sit Præg paa Loven, men der er jo paa intet Punkt Tale om, at Lovforslaget indeholder noget som helst af, hvad man har kaldt „Forbryderpræg“. Ikke Spor! Hvad der kan siges, er, at der i dette Lovforslag er visse Bestemmelser, som give en Minister, der vil misbruge sin Magt, Lejlighed og Adgang dertil. Ingen Lov, særlig ikke en Lov om Retsplejen, kan overhovedet undgaa, at der maa være Ting, som maa være overladte til Ministerens Afgørelse, og som altsaa kunne misbruges, hvis de anvendes paa en Maade, som er i Strid med deres Formaal. Man kan drage Garantierne noget snævrere eller videre, absolut afværge det kan Loven ikke. Der er som Middel derimod kun Ansvaret og det, at man overhovedet ikke bør have en Mand paa Ministerpladsen, som vil misbruge sin Myndighed.

Med disse Bemærkninger har jeg altsaa kortelig villet begrunde, hvorfor jeg, ligesom jeg antager Flertallet i dette Ting, maa være af den Overbevisning, at den Beslutning, vi nu opfordres til at tage, kun kan være en Stadfæstelse af den Beslutning, der blev tagen den 22. Maj, og ikke kan være en Tilbagetagelse. Nu foreligger der imidlertid her 15—16 Ændringer, hvorved det foreliggende Forslag afviger fra det tidligere Forslag. Disse Ændringer sigte jo til at afhjælpe visse formelle Mangler, hæve visse Uklarheder, supplere visse Huller, der forefindes. At saadant kan forekomme i et Lovforslag af et Omfang som dette, ligger i Sagens Natur. Trods de Kræfter, der fra forskellige